

Micuța Aylin alerga pe plaja din Vama Veche sub privirea bucuroasă a părinților ei. La doar 5 ani, fetița era un ghem de energie, mai ceva decât un Lance Armstrong dopat. Fugea înainte și înapoi, făcea roata fără ca respirația ei să sufere vreo rupere de ritm. George și Ana o urmau la 10 metri în spate, mergând imbrățișati. Erau mândri de mica lor creație. Cine n-ar fi fost?

Aylin semăna izbitor cu mama ei. Avea un păr brunet și ondulat, o piele albă în mod normal, căci acum era bronzată, iar figura avea trăsături exotice ce aminteau de stepele Asiei. Ochii albaștri i-a moștenit de la George, iar ai Anei erau căprui.

Era prima lor zi de concediu la mare. Au plecat de dimineață din București și au ajuns pe la prânz, după ce au prins un trafic dificil. Tocmai au mâncat și se plimbau pe malul mării așteptând lumina magică a apusului de soare.

Aylin a descoperit o scoică întreagă, lucru destul de rar pe plaja pentru că marea majoritate are cochilia spartă. S-a aplecat să o ridice și se uita cu mirare la ea. Nu mai vazuse așa ceva până atunci.

-Mami, mami! Uite ce am găsit! Tati, uite!

-Da scumpa lu' mama, asta e o scoică.

-Scoică?

-Da, așa îi spune. Cândva, demult, în ea a locuit un melc.

-Și acum unde e?

-A plecat, s-a dus în mare! Dar știi ce e frumos la o scoică? Sunetul din ea. Ai pus-o la ureche?

-Nu, răspunse curioasă micuța.

-Ia pune-o la ureche și asculta. Ce se aude?

Aylin a dus scoica la ureche cu un zâmbet pe care cu siguranță îl avusese și Columb înainte a descoperi America. Doar că al lui Aylin a dispărut în secunda în care scoica i-a atins urechea.

-Îți place mami?

Aylin nu răspundea, rămăsese blocată, puțin consternată. Deși nu știa ce ar trebui să se audă într-o scoică, ceea ce auzea atunci a surprins-o mai mult decât se așteptau părinții ei.

-E marea mami! Îți place?

-Mami, nu cred că e marea.

-Cum nu? Dar ce să fie altceva?

-Mami, e domnul Dăneț.

-Domnul Dăneț? În scoică?

Aylin i-a întins scoica mamei ei.

-Doamnă, închideți telefonul că vreau să formez, ați dat în mintea copiilor? răsuna în scoică vocea vecinului de la etajul unu.

Ana a rămas și ea blocată.

-Domnul Dăneț?

-Da doamnă, v-am rugat să nu o mai lasați pe Aylin să se joace aiurea la telefon. Știu că am ghinionul să vă am la cuplaj, dar asta e, n-avem ce face. Trebuie să ne descurcăm cumva.

-Domnu' Dăneț, da noi... noi... Aylin...

-Doamnă, știu, are 5 ani, e copil, da' eu cred că poate să înțeleagă și de vorbă bună. Hai, închideți, că trebuie să formez un numar.

-Domnu' Dăneț, dar noi nu am ridicat telefonul... noi suntem plecați... la mare...

-Doamnă ați dat în mintea copiilor? Vă arde de glume? Ne supărăm și fac plângere la Romtelecom. Chiar așa, nu se mai poate înțelege om cu om? Închideți odată telefonu'! se răsti vocea din scoică.

Ana, siderată și speriată a pus scoica repede pe nisip. George urmărea scena dorind să înțeleaga măcar o fracțiune din ce se petrecea în fața lui. Fetele sale parcă au fost băgate în transă de o singura scoică.

-Ana, ce se întâmplă? Aylin?

-E domnu' Dăneț acolo. Și e nervos, răspunse Ana arătând spre scoică.

-Îți bați joc de mine?

-Da, încearcă să dea un telefon și nu poate pentru că ținem noi linia ocupată. Știi că îl avem la cuplaj.

Nedumerit, George se aplecă să ridice scoica din nisip, să audă și el.

-Nu, George, lasă-l, nu mai ridică și tu. Era destul de nervos, te rog. A zis că face plângere la Romtelecom. Hai să nu ne stricăm concediul. Te rog, hai să mergem.

Apoi îl trase de mână, iar cu cealaltă o apuca pe Aylin.

-Mami, deci în fiecare scoică se aude domnul Dăneț?

-Numai dacă ai cuplaj, se pare...